2026-64 i 65-RE

Causa 2026-64 i 65-RE

(Aranda De La Cruz i Jeri Presa c/ Principat d'Andorra)

Números de registre: 389-2026 i 391-2026. Recursos d'empara

Sentència del 16 de novembre del 2026

BOPA núm. 135, del 25 de novembre del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de juliol del 2026, per la representació processal del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 10 de juny del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, i, contra l'aute del 6 de juliol del mateix any, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració del dret a la motivació de les decisions per ser contràries al principi *favor libertatis*, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent, amb efectes a comptar del 10 de juny del 2026. També demana, que es reconegui, de manera expressa, el dret del recurrent a ser indemnitzat pel temps transcorregut en situació de presó provisional a comptar de l'aute del 10 de juny del 2026, i per la vulneració de drets denunciada, amb expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades a aquesta part en el marc d'aquest

procediment;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de juliol del 2026, per la representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 10 de juny del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, i, contra l'aute del 6 de juliol del mateix any, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 del mateix text, i dels principis de legalitat, de proporcionalitat i d'interpretació estricta de la norma penal, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes i que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent. També demana, que es reconegui el dret del recurrent a ser indemnitzat a partir del 10 de juny del 2026 en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient;

Vista la Constitució, especialment, els articles 3.2, 9, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2026 que va acumular els recursos d'empara 2026-64-RE i 2026-65-RE i que va admetre a tràmit la causa acumulada sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 de setembre del 2026, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de setembre del 2026, per la representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa;

Vist que la representació processal del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz ha deixat escolar el termini atorgat sense presentar escrit d'al·legacions;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 8 de juny del 2026, el Ministeri Fiscal va trametre al Tribunal de Corts un informe en què exposava la situació dels Srs. Milton Enrique Aranda De La Cruz i Jhon Alex Jeri Presa, els quals es trobaven en llibertat condicionada, el primer, des del 15 de juliol del 2025, i, el segon, des del 18 de novembre del mateix any, situació que considerava incoherent amb les decisions administratives sobre la seva expulsió que havien esdevingut fermes i executives i les sentències condemnatòries del Tribunal de Corts mateix del 20 de maig del 2026. Per aquests motius sol·licitava el seu ingrés en presó provisional.

1.2. El 10 de juny del 2026, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual estimava la petició de presó provisional del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz, el qual havia estat condemnat per sentència d'aquest Tribunal del 20 de maig del 2026, com a autor responsable d'un delicte major de tràfic de droga tòxica cocaïna en gran quantitat i distribuïda en centres d'esbarjo, i d'uns delictes menors continuats de consum de droga tòxica cocaïna i de consum de droga tòxica cocaïna en local públic, sense que concorreguessin circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a les penes de 6 anys de presó, a una multa de 30.000,00 € i a la pena complementària d'expulsió del Principat per un període de 30 anys.

Aquell mateix dia, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què estimava la petició de presó provisional del Sr. Jhon Alex Jeri Presa, el qual havia estat condemnat per sentència d'aquest Tribunal del 20 de maig del 2025, com a autor responsable d'un delicte major de tràfic de droga tòxica cocaïna en gran quantitat, sense que concorreguessin circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a les penes de 6 anys de presó, a una multa de 30.000,00 € i a la pena complementària d'expulsió del Principat per un període de 30 anys.

1.3. Els condemnats van interposar recurs d'apel·lació contra aquesta decisió de presó provisional, i, el 6 de juliol del 2026, la Sala Penal va dictar sengles autes (34-2026 i 35-2026) que desestimaven ambdós recursos esmentats.

1.4. El 23 de juliol del 2026, les representació processals respectives dels recurrents van presentar sengles recursos d'empara contra les decisions del Tribunal de Corts i de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia que s'acaben de ressenyar per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, i dels principis de legalitat, de proporcionalitat i d'interpretació estricta de la norma penal, així com per una presumpta vulneració del dret a la motivació de les decisions per ser contràries al principi *favor libertatis*, i per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

1) La representació processal del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz fonamenta el seu recurs d'empara en els arguments següents.

- En primer terme, afirma que s'ha vulnerat el dret a la llibertat -article 9 de la Constitució. Precisa que el Tribunal de Corts considera que pel fet de trobar-se en situació administrativa irregular i no poder exercir una activitat laboral per la situació d'expulsió administrativa existeix un presumpte risc de fugida. Segons el seu parer, entén que, d'acord amb la reserva que es transcriu en les ordres d'expulsió mateixes, mentre està vigent la mesura cautelar penal, l'expulsió administrativa resta suspesa. I, per tant és absurd que sigui el Tribunal de Corts aquell que adapti les mesures cautelars personals imposades a una realitat administrativa que està suspesa.

- En segon terme, exposa que la Sala Penal complementa i reforça l'argument del Tribunal de Corts per acordar la presó provisional amb la indicació que el treball regular és un dels indicadors de l'arrelament laboral, social i econòmic d'una persona.

- Assevera que no treballar no és *per se* un risc de sostracció a la justícia i afirma que la consideració de la Sala Penal és errònia quan reconeix que l'expulsió governativa està suspesa, ja que decau el risc de sostraure's a la justícia. Es tracta d'una resolució que es fonamenta en conjectures i suposicions contràries al principi *favor libertatis*.

- Indica que tampoc és viable que s'aculli la valoració sobre la manca d'arrelament personal, efectuada en l'àmbit administratiu, perquè estem en un procediment penal, on s'ha de valorar la privació de llibertat.

- A més, exposa que, en aquest cas, allò que s'ha portat a terme és anticipar el compliment d'una futura condemna mitjançant un ús indegut de la presó provisional.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que li atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que ordeni la seva posada en llibertat immediata, amb efectes a comptar del 10 de juny del 2026. També demana, que es reconegui, de manera expressa, el seu dret a ser indemnitzat pel temps transcorregut en situació de presó provisional a comptar de l'aute del 10 de juny del 2026, i per la vulneració de drets denunciada, amb expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades en el marc d'aquest procediment.

2) La representació processal del Sr. Jhon Alex Jeri Presa recolza el seu recurs d'empara en els arguments següents.

- En primer terme, manifesta que el fet que no pugui legítimament treballar a Andorra no pot condicionar el manteniment de la llibertat provisional. La contradicció entre la resolució administrativa d'expulsió i la resolució judicial no es pot resoldre en contra del dret a la llibertat com fa el Tribunal de Corts. La solució raonable no és decretar la presó provisional, sinó suspendre l'efectivitat de l'expulsió.

- En segon terme, exposa que ja ha recaigut sentència en primera instància penal i no s'ha valorat el seu arrelament personal i familiar, ni la inviabilitat de marxar al Perú, ni tampoc la desproporcionalitat de la mesura de restringir la llibertat.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes i que ordeni la seva posada en llibertat immediata. També demana, que es reconegui el seu dret a ser indemnitzat a partir del 10 de juny del 2026 en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Penal confirma la presó provisional acordada pel Tribunal de Corts.

- En primer lloc, entén que la situació que el Tribunal de Corts va tenir en compte per acordar la llibertat provisional en els seus autes del 15 de juliol del 2025 i del 18 de novembre del mateix any havia variat substancialment, ja que, el 20 de maig del 2026 es van dictar sengles sentències condemnatòries dels recurrents amb penes de 6 anys de presó, i, la Sala Administrativa va confirmar la seva expulsió governativa per un període de 5 anys. I aquests fets van motivar que el Tribunal de Corts fes una nova valoració de les circumstàncies concurrents.

- En segon lloc, exposa que és cert que l'article 103 del Codi de procediment penal no preveu que el fet de no treballar a Andorra sigui un motiu per acordar la presó provisional, però sí que pot ser un element rellevant a l'hora de valorar, juntament amb altres circumstàncies, si existeix el risc de sostracció a la justícia, com s'ha fet en la sentència condemnatòria i en la de l'expulsió administrativa.

- Afegeix que no és un compliment avançat de la condemna, ni es vulnera el principi *pro libertate*, atès que la presó provisional és una mesura cautelar. I actualment aquesta mesura per evitar la sostracció de la justícia no es pot aconseguir amb mesures menys feixugues. El fet de no poder treballar al Principat significa no gaudir dels recursos econòmics indispensables per garantir la seva subsistència i l'arrelament laboral, social i econòmic. Quant a l'arrelament personal, la sentència impugnada manifesta que el Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz està divorciat i no ostenta la guarda del seu fill, sense que s'hagi acreditat quin règim de visites té i si compleix amb les seves obligacions paternofilials.

- I respecte del Sr. Jhon Alex Jeri Presa si bé és cert que gran part de la seva família, inclosa l'esposa i els fills, viuen a Andorra, això no li ha impedit, en el passat, estar llargs períodes a l'estranger on treballava i residia.

- D'altra banda, precisa que la mesura d'expulsió governativa es troba suspesa però que amb el temps es materialitzarà.

- Per aquests motius, desestima els recursos d'apel·lació interposats pels recurrents.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- En primer terme, el Ministeri Fiscal adverteix que allò que pretenen els recurrents és obrir una tercera instància davant el Tribunal Constitucional per tal que aquest es pronunciï sobre qüestions de legalitat ordinària.

- En segon terme, respecte del recurs del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz, sosté que la presó provisional no s'acorda pel fet que no es disposi d'una ocupació laboral, sinó per l'existència d'un risc de sostracció a la justícia -article 103.2 del Codi de procediment penal. Al·lega que la situació laboral es valora com a un element més per determinar el grau d'arrelament laboral, social i econòmic i el canvi substancial el determina la sentència condemnatòria dictada el 20 de maig del 2026, així com la confirmació judicial de l'expulsió administrativa.

- Afegeix que la suspensió de l'execució de l'expulsió no equival a una autorització per romandre al Principat, ni elimina la incidència d'aquesta situació en la valoració del risc de sostracció a la justícia.

- Per tant, la presó provisional no es fonamenta en una única circumstància, sinó en la valoració conjunta de la condemna, de l'expulsió administrativa, de l'arrelament i de la insuficiència de les mesures cautelars acordades anteriorment.

- Respecte del recurs del Sr. Jhon Alex Jeri Presa, afirma que mai s'ha condicionat la llibertat provisional a l'acreditació d'una ocupació laboral, sinó que s'ha valorat que ja no té títol per a residir i treballar al Principat i que pesa sobre ell una resolució ferma d'expulsió. I la suspensió de l'execució de l'expulsió no equival a una autorització per romandre al Principat, ni elimina la incidència d'aquesta situació en la valoració del risc de sostracció a la justícia.

- Manifesta que la Sala Penal va revisar la valoració de les circumstàncies i va concloure que existia una nova valoració del risc de sostracció a la justícia que fonamentava la presó provisional.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament aquests recursos

d'empara.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Aquest Tribunal Constitucional ha de valorar si la decisió de mantenir la presó provisional és proporcionada i s'ajusta al cànon de constitucionalitat relatiu a la motivació i a les exigències que aquest Tribunal ha establert per mantenir la restricció al dret a la llibertat, establert a l'article 9 de la Constitució, en què consisteix la presó provisional.

La doctrina d'aquest Tribunal Constitucional, segons la qual les restriccions al dret a la llibertat mereixen una interpretació restrictiva, és coneguda. Així, la sentència del 7 de setembre del 2013, recaiguda en la causa 2013-4 i 8-RE va declarar que "*la llibertat de les persones és un principi inherent a l'Estat de Dret, i, per via de conseqüència, inherent a l'Estat de Dret andorrà. D'aquest element se'n deriva l'obligació d'interpretar de manera restrictiva qualsevol limitació de la llibertat, tal com la Constitució mateixa incita a fer-ho, no tan sols segons el redactat de l'article 9.1, sinó també segons el contingut de l'article 3.2 de la Constitució que no és per se susceptible de ser l'objecte d'un recurs d'empara* (però que ha de ser analitzat) *com un criteri interpretatiu dels drets i de les llibertats establerts en el si de la Constitució*". I, posteriorment, la sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-31-RE, es va pronunciar en el mateix sentit. Aquesta línia jurisprudencial ha estat reiterada en les sentències del 10 d'octubre del 2016 (causa 2016-27-RE), del 16 de gener del 2017 (causa 2016-31 i 27-2-RE) i la sentència del 14 de juliol del 2025 (causa 2025-38-RE):

"*el dret fonamental a la llibertat constitueix la "pedra angular" de l'Estat de dret i que la presó provisional suposa una afectació molt profunda i feixuga en el dret fonamental a la llibertat personal*". La mateixa sentència afegeix que "*les persones encara no jutjades gaudeixen de la presumpció d'innocència*" i que la presó provisional s'ha de considerar "*d'aplicació excepcional, subsidiària, provisional i proporcionada al fi perseguit*", citant en suport d'aquesta tesi la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans del 22 d'octubre del 2018 (cas S. V. i A. c/ Dinamarca).

I, en seu de motivació, hem afirmat que:

"*Així, ens hem pronunciat en múltiples ocasions sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE, la sentència del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-26-RE, la sentència del 16 d'octubre del 2025, recaiguda en la causa 2025-49-RE, la sentència del 17 de novembre del mateix any, recaiguda en la causa 2025-70-RE, l'aute del 19 de gener del 2026, recaigut en la causa 2025-108-RE, l'aute del 27 d'abril del mateix any, recaigut en la causa 2026-13-RE, la sentència del 18 de maig del 2026, recaiguda en la causa 2026-17-RE, i, més recentment, la sentència del 13 de juliol del 2026, recaiguda en la causa 2026-30-RE).*

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, GC núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial a quo en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues".

3.3. Els recurrents en empara fonamenten els seus recursos en una vulneració del dret a la llibertat i en un dèficit de motivació.

En primer terme, entenen que el fet de trobar-se amb una ordre d'expulsió ferma i no poder exercir una activitat laboral per la situació d'expulsió administrativa no significa que existeixi un presumpte risc de fugida, atès que l'expulsió administrativa es troba suspesa.

I, en segon terme, ambdós consideren que no s'ha valorat adequadament el seu arrelament al Principat, de manera que la presó provisional no és proporcional i comporta un avançament de la condemna.

3.4. Amb caràcter previ i en relació amb la vulneració dels principis de legalitat, de proporcionalitat i d'interpretació estricta de la norma penal, cal recordar la jurisprudència reiterada d'aquest Tribunal d'acord amb la qual els principis continguts a l'article 3.2 de la Constitució -com és el cas del principi de legalitat- no poden fonamentar per si sols un recurs d'empara, mentre que la proporcionalitat de la presó provisional i l'aplicació estricta de la norma penal s'abordaran quan s'analitzi si la restricció a la llibertat s'adiu amb les exigències constitucionals sobre la presó provisional i amb el deure de motivació que l'article 10 de la Constitució imposa als tribunals.

Els recurrents en empara qüestionen la valoració de les circumstàncies que ha efectuat, en primer terme, el Tribunal de Corts i, mitjançant la resolució del recurs d'apel·lació, la Sala Penal, per fonamentar una mesura cautelar, com és la presó provisional, per risc a la sostracció a la justícia.

De la lectura de les resolucions judicials impugnades s'ha de concloure que la mesura cautelar de presó provisional es troba extensament motivada i és proporcional a la finalitat cercada que no és altra, en aquest cas, que conjurar el risc de sostracció a l'acció de la justícia.

Així, en primer terme, la Sala Penal ha motivat i ha raonat els motius pels quals no poder treballar al Principat no és el factor determinant per imposar la presó provisional. Allò que declara la Sala Penal és que l'article 103 del Codi de procediment penal no contempla l'absència de treball al Principat com a un supòsit per decretar la presó provisional, però sí que és una circumstància que s'ha de valorar amb els altres elements concurrents per decidir si es decreta la presó provisional.

En aquest sentit, la Sala Penal ha pres en consideració tres circumstàncies diverses: 1) l'existència d'una sentència condemnatòria dictada pel Tribunal de Corts que imposa penes de 6 anys als recurrents; 2) l'existència ferma d'una ordre d'expulsió administrativa, la qual encara que estigui suspesa es materialitzarà amb el pas del temps; i 3) el fet que la manca de treball al Principat es valora com a un element per saber quin és el grau d'arrelament laboral, social i econòmic al Principat.

I, en segon terme, els autes dictats per la Sala Penal valoren i ponderen la influència de l'arrelament a l'hora de decidir el manteniment de la mesura de presó provisional.

Quant al Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz s'exposa que la impossibilitat de desenvolupar una activitat laboral remunerada l'impedeix obtenir els recursos econòmics per garantir la seva subsistència i mantenir l'arrelament social, laboral i econòmic. A la vegada que es pren en consideració la decisió continguda en la sentència de la Sala Administrativa i es valoren les circumstàncies del seu arrelament personal; en concret, l'existència d'un fill menor d'edat sobre el qual no ostenta el règim de guarda, ni ha acreditat el compliment de les obligacions paternofilials.

I respecte del Sr. Jhon Alex Jeri Presa si bé s'afirma que gran part de la seva família viu al Principat, inclosos l'esposa i els fills, en el passat ha residit i ha treballat a l'estranger, fet que va provocar l'anul·lació del seu permís de residència i de treball.

En definitiva, també l'arrelament personal, junt amb el social i l'econòmic han estat valorats per la Sala Penal, juntament amb les altres circumstàncies, per concloure que la presó provisional és la mesura proporcional, necessària i idònia per evitar que els recurrents se sostreguin a l'acció de la justícia. Per consegüent, la fonamentació emprada és en tot punt lògica i racional.

3.5. La desestimació dels recursos comporta la imposició de les costes processals generades als recurrents -arg. article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar els recursos d'empara interposats per les representacions processals respectives del Sr. Milton Enrique Aranda De La Cruz i del Sr. Jhon Alex Jeri Presa contra els autes del 10 de juny del 2026, dictats pel Tribunal de Corts, i, contra els autes del 6 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'ha produït cap vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, ni del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 del mateix text.

3. Imposar als recurrents en empara les costes processals derivades dels seus recursos d'empara.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals respectives dels recurrents, al Tribunal de Corts, a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 16 de novembre del 2026.

Pere Pastor Vilanova

President

Víctor Torre de Silva López de Letona

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Joan Manel Abril Campoy

Magistrat